

In memoriam Faragó István

1954–2024

Engedjék meg, engedjétek meg, hogy személyes érzéseimet nem félretéve búcsúzzak mindannyiunk Faragó Pistájától.

Nagyon nem volt még itt az ideje, olyan sok minden új várt még rád, de hiszem, hogy jó helyre kerültél, az égi nyomdászok között jó társaság vár.

A mi szoros szakmai kapcsolataink 2010 nyarán kezdődött, azóta a Keményfém nevű család – másoknak cég, de jobban jellemzi az oroszlánrészből István által létrehozott kis csapatot a család szó – része lehetek.

Mindig hálás leszek Istvánnak, azért hogy lehetőséget adott az ő, idézem: „német, angol, magyar nyelven és főleg sokat beszélő” kolléganőjének arra, hogy picit mindig a hatásköri határait feszegetve tegye a tudása szerinti legjobbját a Keményfém céljainak elérése érdekében.

Rá jellemző szerénységgel a „Ki kicsoda a magyar nyomdaiparban” Magyar Grafika 50 éves jubileumi kiadványában így vall magáról:

„A gimnáziumi érettségi után villamosipari műszaki főiskolán szereztem diplomát. Lakóhelyemen, Dabason abban az időben épült a nyomda. Más nagy ipari üzem nem lévén, a Dabasi Nyomdában lettem „első munkahelyes”. Hamar megkedveltem a modern műszaki megoldásokat tartalmazó nyomda- és kötészeti gépeket. Igazi nyomdász ugyan nem lettem soha, de a szívemben nyomdász annál inkább. Néhány év kihagyással 1975 és 1991 között a Dabasi Nyomda műszaki osztályán többféle feladatot láttam el. Legközelebb mindig a gépek javítása, hibaelhárítása és üzemeltetése állt hozzám. A rendszerváltás idején sokat gondolkodtunk, hogy milyen módon léphetünk – tudásunkat és lehetőségeinket kihasználva – a piacra. A körülmények is segítettek benne, de hosszú szervezői munka után (ne feledjük: 1991-ben jártunk!) létrehoztunk



egy vállalkozást, a ma is jól működő Keményfém Kft.-t. Ennek lettem résztulajdonosa és ügyvezetője. Azóta is ezt a munkát végzem, de egészen más feltételek és más piaci körülmények közepe. Sok dolgot kellett közben megtanulni a szakmában és azon kívül is. Soha nem hittem volna, hogy vezetőként a legnehezebb feladat az emberi tényezők megfelelő kezelése. A fiataloknak szóló tanácsom legelsősorban a nyelvtudás fontosságának felismerése. Biztosan mondhatom, hogy a vállalkozásunk fejlődésében is fontos szerepet játszott saját német nyelvtudásom.”

Az üzleti életben a megbízhatóság és szavahihetőség egygyé forrt a Faragó István nevével jelzett Keményfém Kft.-vel.

Számtalan szakmai elismerésben részesült. A teljesség igénye nélkül említsem a Lengyel Lajos-, a Hess András-, a Tótfalusi Kis Miklós-, a Dr. Vámos György-díjakat. A PNYME aktív tagja volt 1998-tól, 2021-től pedig elnökségi tag.

A Nyomdaipari Karbantartó Találkozókat fáradhatatlan szervezője és több alkalommal házigazdája volt. Akkor volt igazán elemében, amikor nyüzsgött körülötte a szakmai élet. Mindig volt megvalósítani való műszaki ötlete, és rendre próbálta is azokat valóra váltani, igazi mérnökemberhez méltó lelkesedéssel.

Szerette a nyomdaipart és a nyomdaipar szerette őt. Nem volt olyan külföldi szakmai kiállítás, ahol pillanatok alatt ne ő lett volna a társaság középpontja.

Arra a helyre, ahova most mentél, nem kísérhettünk el, de egyszer majd találkozunk..., tudom biztosan!

Ígérem, István, mindent elmesélek azon a nyelven, amelyiken szeretnéd!

Nem búcsúzom, nem felejtetek el, kísérjen mostani utadon a Gutenberg-galaxis szelleme!

Éri Ingrid